

การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชน ดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย

The Development of Digital Mass Communication Professional Competency Indicators by using Delphi Techniques

ฉันทนา ปาปัดถา

Chantana Papattha

อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยีมีัลติมีเดีย คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

E-mail: chantana.p@rmutp.ac.th

Received: 2020-05-03 Revised: 2020-05-14 Accepted: 2020-05-22

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้เทคนิคเดลฟาย โดยการรวบรวมความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านสื่อสารมวลชน ประกอบด้วยอาจารย์/นักวิชาการ และนักวิชาชีพสื่อสารมวลชนจำนวน 19 ท่าน ซึ่งทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 3 รอบ ได้แก่ รอบที่ 1 การประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับร่างตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลตามกรอบการพัฒนาสมรรถนะบุคคล รอบที่ 2 ประเมินความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล และ 3) การตรวจสอบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อยืนยันความคิดเห็น ผลการวิจัยพบว่า ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล จำนวน 44 ตัวบ่งชี้ จำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ สิ่งพิมพ์ดิจิทัล 10 ตัวบ่งชี้ วิทยุและโทรทัศน์ดิจิทัล 13 ตัวบ่งชี้ ภาพยนตร์ดิจิทัล 10 ตัวบ่งชี้ และสื่อดิจิทัล 11 ตัวบ่งชี้

คำสำคัญ: ตัวบ่งชี้สมรรถนะ สมรรถนะวิชาชีพ สื่อสารมวลชนดิจิทัล เทคนิคเดลฟาย

Abstract

The objective of the research was to develop digital mass communication professional competency indicators by using Delphi Techniques. The research methodology was qualitative research by using Delphi techniques consisted of three steps of the research study which were: 1) to evaluate the experts' perspective about of digital mass communication professional competency indicators based-on individual competences, 2) to evaluate the suitability of digital mass communication professional competency indicators, and 3) to evaluate the confirmation of digital mass communication professional competency indicators. The sampling group was 19 experts who were leaders in the field of media consisting of executive in mass communication organizations and lecturers/ academicians. The research results revealed that there were professional competencies consisted of four media including 10 digital publishing competency indicators, 13 digital radio and television competency indicators, 10 digital film competency indicators, and 11 digital media competency indicators.

Keywords: Competency Indicator, Professional Competency, Digital Mass Communication, Delphi Techniques

1. บทนำ

การสื่อสารนับเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญของกระบวนการสังคม (Social process) การสื่อสารมวลชนมีบทบาทอย่างสำคัญต่อการดำรงรักษาสังคมและการเปลี่ยนแปลงสังคม ซึ่งในด้านการเปลี่ยนแปลงสังคมหรือการพัฒนาขึ้น โดยที่จะพัฒนาจะต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชน และการที่ประชาชนจะสามารถทำให้ความร่วมมือในการพัฒนาได้ ประชาชนต้องมีความรู้ (Knowledge) มีทัศนคติ (Attitude) ที่ดีต่อการพัฒนา ตลอดจนมีความเข้าใจ (Understanding) ตามแผนพัฒนาได้ จากการที่มีความสามารถในการกระจายข่าวสารไปสู่คนจำนวนมากได้ในพื้นที่กว้างขวางจึงทำให้การสื่อสารมวลชนมีพลังที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงหรือการ

พัฒนาสังคม รัฐ และสถาบันสังคมต่าง ๆ จึงพยายามที่จะใช้การสื่อสารมวลชนเป็นเครื่องมือของตนในการพัฒนาสังคม ทั้งด้านการเกษตร การอุตสาหกรรม การเมืองและการปกครอง เศรษฐกิจ สุขภาพอนามัย และการศึกษา ซึ่งล้วนเป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาประเทศ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การสื่อสารมวลชนมีความสำคัญทั้งในการเป็นผู้ดำรงรักษาสังคม และเป็นผู้พัฒนาสังคม [1] ดังที่ เฮาเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) กล่าวว่า การอุบัติขึ้นของเทคโนโลยีและการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งอินเทอร์เน็ตส่งผลให้ข้อมูลเพิ่มขึ้นมหาศาลจนท่วมท้นตลอดเวลา การรู้จักเลือกข้อมูลอย่างฉลาดจึงเป็นทักษะที่จำเป็นมาก ใครที่รู้จักสังเคราะห์ข้อมูลให้ตัวเองเก่งจะกลายเป็น

บุคคลแถวหน้า และผู้ที่สามารถสังเคราะห์ข้อมูลให้ผู้อื่นเข้าใจง่ายและกลายเป็นครู นักการสื่อสาร และผู้นำที่ทรงคุณค่า [2] ซึ่งพลังความสามารถในการเผยแพร่ข่าวสารได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็วของการสื่อสารมวลชนทำให้ประชาชนสามารถรับรู้ข่าวสารได้ทั่วโลก แม้กระทั่งในเวลาเดียวกับที่เหตุการณ์เกิดขึ้นในสถานที่ที่อยู่ห่างไกลแสนไกล ดังนั้น ความเป็นสากล (Globalization) ของสิ่งต่าง ๆ ทั้งปวงในปัจจุบันในโลกนี้จึงเกิดขึ้นได้เพราะพลังของการสื่อสารมวลชนและเทคโนโลยีทางการสื่อสารโดยแท้ [1] ซึ่งประเทศในระบอบการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยปล่อยให้การสื่อสารมวลชนทำหน้าที่อย่าง “เสรี” ภายในกรอบของระเบียบสังคม แต่ประเทศสังคมนิยมก็มักจะเข้ามากำหนดบทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนไว้ค่อนข้างแน่นอนและเน้นในเรื่องประสิทธิภาพต่อสังคมมากกว่าเสรีภาพของบุคคล ส่วนในประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่เกิดความขัดแย้งในเรื่องนี้ค่อนข้างมากและมักจะหลีกเลี่ยงปัญหาทางการเมือง มุ่งนำการสื่อสารมวลชนไปในทิศทางของการพัฒนาเศรษฐกิจ [3] โดยที่การสื่อสารผ่านสื่อถือว่ามีส่วนผลักดันให้เกิดการยอมรับ และนำไปสู่พฤติกรรมเหมือนหรือคล้ายกันของเหล่ามวลชน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าในระยะเริ่มแรก ความแปลกใหม่และความทันสมัยของสื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ ฯลฯ ส่งผลประหนึ่งว่า สื่อสารมวลชนมีแรงอิทธิพลอย่างมากเหลือล้น จนยากเกินติดตามแต่ในระยะหลังต่างมีความเห็นพ้องว่า ประชาชนมิใช่มวลชนไร้พลังขัดขึ้น หรือปราศจากทางเลือกอื่น เพราะในสภาพความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความเชื่อของมนุษย์ นอกเหนือไปจากจุดเด่นของสารและสื่อ คือความเป็นตัวตนของผู้รับสารแต่ละคนเอง [4]

ในยุคของสื่อดิจิทัลที่ทำให้เกิดสังคมเสมือนจริงในขณะเดียวกันสื่อดิจิทัลได้เป็นแหล่งสื่อสารสนเทศ เป็นการนำเสนอข้อมูล เนื้อหา สารสนเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไป โดยบนเว็บไซต์ต้องการที่จะเป็นแหล่งสำหรับความรู้ ข่าวสาร ข้อมูล แก่กลุ่มเป้าหมาย บางเว็บไซต์ต้องการให้การศึกษา ความบันเทิง หรือด้านธุรกิจ แต่การจำแนกสื่อดิจิทัลเพื่อเป็นแหล่งสารสนเทศในหน่วยงานนี้จะพิจารณาจากการทำหน้าที่เป็นสื่อที่มีการเผยแพร่ไปยังมวลชนตามลักษณะของวิธีการสร้างสื่อดิจิทัล ประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงรูปแบบเดิมของสื่อมวลชนมาเป็นสื่อที่อยู่ในรูปแบบดิจิทัล และการสร้างเป็นสื่อดิจิทัลขึ้นมาใหม่ ซึ่งเปลี่ยนแปลงของรูปแบบจากสื่อเดิมเป็นสื่อดิจิทัล ได้แก่ หนังสือพิมพ์บนอินเทอร์เน็ต วิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์บนอินเทอร์เน็ต [5] ดังนั้น เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยน กระบวนการวิธีการทำงานเปลี่ยนไปผู้ทำงานในวิชาชีพนี้จะต้องมีการปรับตัวให้ทันตามยุคสมัยเพื่อให้มีสมรรถนะที่เหมาะสมต่อการทำงาน ซึ่งสมรรถนะวิชาชีพ หรือความสามารถในวิชาชีพนั้น หมายถึง ความสามารถที่จะทำงานในวิชาชีพนั้น ๆ ให้ได้มาตรฐานที่คาดหวัง ซึ่งความรู้ความสามารถจะทำให้เกิดความได้เปรียบที่ยั่งยืน โดยองค์การที่มีการจัดการความรู้ที่ดีจะก้าวไปสู่การมีความสัมพันธ์ที่ดีกว่า มีความสร้างสรรค์และประสิทธิภาพมากกว่า [6] ดังนั้น ผู้ที่จะทำงานในวิชาชีพต่างๆ ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงจะต้องเป็นผู้ที่มีรอบรู้ และสามารถผสมผสานระหว่างประสบการณ์ ค่านิยม ความรอบรู้ และความชำนาญในงานที่ปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดซึ่งจะส่งผลให้สามารถทำงานอยู่ในวิชาชีพนั้นๆ ได้อย่างยั่งยืน

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล เพื่อหาตัวชี้วัดสมรรถนะ

วิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัลที่จะต้องออกไปประกอบวิชาชีพสื่อสารมวลชนในอนาคต และเป็นแนวทางในการประเมินความพร้อมด้านวิชาชีพก่อนการออกไปปฏิบัติงานในองค์การสื่อสารมวลชนที่ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องมีความพร้อมในการปฏิบัติงานภายใต้การเปลี่ยนแปลงขององค์การสื่อที่มีการแข่งขันสูงอันเกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ส่งผลให้สถานศึกษาต้องเตรียมความพร้อมให้กับบัณฑิตเพื่อการทำงานและดำเนินชีวิตในยุคดิจิทัลได้อย่างมีความสุข

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi) โดยการรวบรวมความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 19 ท่าน ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านสื่อสารมวลชนประกอบด้วยอาจารย์/นักวิชาการและนักวิชาชีพสื่อสารมวลชน โดยกำหนดขั้นตอนดำเนินการวิจัยเป็น 2 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 การพัฒนาร่างตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล โดยดำเนินการ 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การพัฒนาร่างตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล จากการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยใช้กรอบการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะตามแนวคิดการพัฒนาศมรรถนะบุคคล (Individual Competencies) ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (Knowledge: K) ทักษะ

(Skills: S) และคุณลักษณะบุคคล (Attribute: A) [7], [8], [6] และ 2) การตรวจสอบความเหมาะสมของร่างตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลที่สร้างขึ้นโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านร่วมกับผู้วิจัยโดยใช้วิธีการ Focus Group เพื่อตรวจสอบความครอบคลุม ความชัดเจน และความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพเบื้องต้น

ระยะที่ 2 การพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) 3 รอบ ดังนี้

รอบที่ 1 การประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับร่างตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 19 ท่านตาม que ผู้วิจัยนำเสนอร่างตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล ที่ได้จากการวิเคราะห์สังเคราะห์เอกสาร และการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านในระยะที่ 1 โดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด และปลายเปิด โดยพิจารณาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย และข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

รอบที่ 2 ประเมินความเหมาะสมโดยการตรวจสอบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยใช้แบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิให้คะแนนน้ำหนักของระดับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล ซึ่งจะนำเสนอผลจากการประเมินรอบที่ 1 ที่มีการปรับแก้และพัฒนาตัวบ่งชี้เพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิรอบที่ 1

รอบที่ 3 การตรวจสอบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อยืนยันความคิดเห็นจากการตอบแบบสอบถามในรอบที่ 2 โดยมีการปรับข้อคำถามบางข้อตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิในรอบที่ 2

ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด [9], [10] โดยเพิ่มตำแหน่งค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของคำถามแต่ละข้อ และตำแหน่งที่ผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่านได้ตอบไว้ในรอบที่ 2 เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้พิจารณาทบทวนคำตอบของตนเอง ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิสามารถปรับเปลี่ยนคำตอบของตนให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิหากเห็นต่าง หรือยืนยันคำตอบเดิมพร้อมให้เหตุผลประกอบในตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพ นักสื่อสารมวลชนดิจิทัล ที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นต่าง และยืนยันคำตอบทั้งหมดกลับมาอีกครั้ง เพื่อนำไปหา ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ในรอบที่ 3 เพื่อพิจารณาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพสื่อมวลชนดิจิทัลที่เหมาะสม

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อพิจารณาคัดเลือกตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) และการวัดการกระจายของข้อมูล ได้แก่ พิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การพิจารณาไว้ดังนี้ [11]

ค่ามัธยฐานที่ได้จากคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด แปลความหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ดังนี้

ค่ามัธยฐาน 4.50 ขึ้นไป หมายถึง ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลมีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่ามัธยฐาน 3.50-4.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลมีความเหมาะสมมาก

ค่ามัธยฐาน 2.50-3.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลมีความเหมาะสมปานกลาง

ค่ามัธยฐาน 1.50-2.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลมีความเหมาะสมน้อย

ค่ามัธยฐานต่ำกว่า 1.50 หมายถึง ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ที่ได้จากคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด แปลความหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลที่มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิในตัวบ่งชี้ดังกล่าว สอดคล้องกัน

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลที่มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์มากกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิในตัวบ่งชี้ดังกล่าว ไม่สอดคล้องกัน

การพิจารณาคัดเลือกในรอบที่ 3 ของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยพิจารณาตัวบ่งชี้ที่มีคุณสมบัติ คือ ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลต้องมีค่ามัธยฐาน (Median: Mdn.) ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range : IQR) ไม่เกิน 1.50 [11] จึงจะถือว่าตัวบ่งชี้มีสอดคล้องและเหมาะสมที่จะนำไปใช้

4. ผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) สามารถนำเสนอผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล	Mdn.	ความเหมาะสม	IQR	ฉันทามติ
ตัวบ่งชี้สมรรถนะสิ่งพิมพ์ดิจิทัล				
1. มีความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านสิ่งพิมพ์ด้วยระบบดิจิทัลและการผลิตสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
2. มีทักษะการปฏิบัติงานด้านสิ่งพิมพ์ด้วยระบบดิจิทัลและการผลิตสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
3. มีความสามารถในการสื่อสารด้วยข้อความ สี และภาพ ได้	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. มีทักษะด้านการเขียนเพื่องานสื่อสิ่งพิมพ์เชิงสร้างสรรค์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
5. มีทักษะการผลิตเนื้อหาในงานสื่อสิ่งพิมพ์	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
6. มีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารข้อมูลทางสื่อสิ่งพิมพ์	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
7. มีความรู้ด้านเทคโนโลยีการผลิตสิ่งพิมพ์ดิจิทัล	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
8. มีความรู้ด้านการบริหารธุรกิจสิ่งพิมพ์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
9. มีทักษะด้านการแก้ไขปัญหาทางพิมพ์ดิจิทัล	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
10. มีทักษะด้านการออกแบบสิ่งพิมพ์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิทยุและโทรทัศน์ดิจิทัล				
1. มีความรู้ในการบริหารธุรกิจวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์และห้องส่ง	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
2. มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
3. ทักษะด้านเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
4. มีความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการแพร่ภาพและกระจายเสียงด้วยระบบวิทยุและโทรทัศน์สู่สาธารณะ	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
5. มีทักษะการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการแพร่ภาพและกระจายเสียงด้วยระบบวิทยุและโทรทัศน์สู่สาธารณะ	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล	Mdn.	ความเหมาะสม	IQR	ฉันทามติ
6. มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อภาพและเสียง การจัดแสง การจัดฉากและการนำเสนอด้วยภาพและเสียง เพื่อการแพร่ภาพและกระจายเสียง	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
7. มีทักษะเกี่ยวกับเทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อภาพและเสียง การจัดแสง การจัดฉากและการนำเสนอด้วยภาพและเสียง เพื่อการแพร่ภาพและกระจายเสียง	4.00	มาก	0.00	สอดคล้อง
8. มีทักษะการสื่อสารด้วยภาพเสียงและการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านภาพและเสียง	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
9. มีทักษะในการผลิตรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ทุกประเภท (Pre-Pro-Post)	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
10. มีทักษะด้านการเขียนบทเพื่องานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เชิงสร้างสรรค์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
11. มีทักษะการจัดรายการสดหรือบันทึกเสียงแบบบันทึกสื่อต่างๆ เพื่อเผยแพร่ภาพและกระจายเสียง	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
12. มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการจัดรายการสด	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
13. มีทักษะในการใช้ภาษาพูด การใช้น้ำเสียง การแต่งกาย กริยาท่าทางที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ประกาศ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
ตัวบ่งชี้สมรรถนะภาพยนตร์ดิจิทัล				
1. มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์การผลิตภาพยนตร์ เช่น การจัดแสง การจัดฉาก การถ่ายทำ การตัดต่อภาพและเสียง เป็นต้น	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
2. มีความรู้เกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ (Pre-Pro-Post)	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
3. มีความรู้เรื่องกฎหมายสากล ข้อตกลงเรื่องการจัด Rate และจริยธรรมของสื่อภาพยนตร์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. มีความรู้ในการบริหารธุรกิจภาพยนตร์และวิดีโอ	4.00	มาก	1.00	สอดคล้อง
5. มีทักษะการถ่ายทอดเรื่องราวภาพ เสียง และการถ่ายทอดสัญญาณผ่านสื่อภาพยนตร์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล	Mdn.	ความเหมาะสม	IQR	ฉันทามติ
6. มีทักษะด้านเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
7. มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการการถ่ายทำภาพยนตร์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
8. มีทักษะด้านภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานด้านภาพยนตร์ในระดับสากล	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
9. มีทักษะด้านการเขียนบทภาพยนตร์และการสร้างสรรค์เนื้อหาเชิงสร้างสรรค์เพื่อการผลิตภาพยนตร์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
10. มีความสามารถในการการถ่ายทอดเรื่องราวภาพอย่างสร้างสรรค์ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
ตัวบ่งชี้สมรรถนะสื่อดิจิทัล				
1. มีความรู้เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับตัวสื่อและการใช้สื่อดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
2. มีความรู้การบริหารธุรกิจสื่อดิจิทัลประเภทต่างๆ	4.00	มาก	2.00	ไม่สอดคล้อง
3. มีความรู้เกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นตัวกลางในการเชื่อมต่อสื่อสารกับแหล่งข้อมูลต่างๆ	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
4. มีทักษะการผลิตสื่อมัลติมีเดีย ประกอบด้วย ข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว กราฟิก เสียง และการปฏิสัมพันธ์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
5. มีความรู้เกี่ยวกับการนำเสนอความเสมือนจริง (Virtually) ในการนำเสนอภาพลักษณะ 3 มิติ	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
6. มีทักษะการนำเสนอความเสมือนจริง (Virtually) ในการนำเสนอภาพลักษณะ 3 มิติ	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
7. มีทักษะการหลอมรวมสื่อมัลติมีเดีย เทคโนโลยีสื่อสาร เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และเครื่องมือต่างๆ เพื่อการนำเสนอด้วยระบบดิจิทัล	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล	Mdn.	ความเหมาะสม	IQR	ฉันทามติ
8. มีความรู้เกี่ยวกับการสร้างและเผยแพร่เนื้อหาสาระในรูปแบบของเว็บไซต์ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
9. มีทักษะการสร้างและเผยแพร่เนื้อหาสาระในรูปแบบของเว็บไซต์ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
10. มีความรู้เกี่ยวกับนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านต่างๆ ผ่านทางเว็บไซต์ สื่อสังคม (Social Network) สื่อสังคม (Social Media) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามจรรยาบรรณและกฎหมายคอมพิวเตอร์	5.00	มากที่สุด	0.50	สอดคล้อง
11. มีทักษะนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านต่างๆ ผ่านทางเว็บไซต์ สื่อสังคม (Social Network) สื่อสังคม (Social Media) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามจรรยาบรรณและกฎหมายคอมพิวเตอร์	5.00	มากที่สุด	1.00	สอดคล้อง
12. มีความสามารถในการค้นหา การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การกระจายข้อมูลข่าวสาร และเลือกใช้ข้อมูลความรู้ที่มีอยู่บนเครือข่ายสังคม (Social Network) ได้อย่างปลอดภัย ถูกกฎหมาย และอย่างรับผิดชอบ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

จากตารางที่ 1 ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลที่พัฒนาด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ครอบคลุมสมรรถนะบุคคล (Individual Competencies) ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (Knowledge: K) ทักษะ (Skills: S) และคุณลักษณะบุคคล (Attribute: A) ประกอบด้วยสมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล 4 ประเภท ได้แก่ 1) สมรรถนะวิชาชีพสิ่งพิมพ์ดิจิทัล มี 10 ตัวบ่งชี้ 2) สมรรถนะวิชาชีพวิทยุและโทรทัศน์ดิจิทัล มี 13 ตัวบ่งชี้ 3) สมรรถนะวิชาชีพภาพยนตร์ดิจิทัล มี 10 ตัวบ่งชี้ และสมรรถนะวิชาชีพสื่อดิจิทัล มี 12 ตัวบ่งชี้ ซึ่งสอดคล้องตามฉันทามติของผู้ทรงคุณวุฒิ 11 ตัวบ่งชี้ ไม่สอดคล้องตามฉันทามติของผู้ทรงคุณวุฒิ 1 ตัวบ่งชี้ ทั้งนี้สำหรับสมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล ไม่ผ่านการพิจารณาฉันทามติของผู้ทรงคุณวุฒิในรอบที่ 3 โดยพิจารณาตัวบ่งชี้ที่มีคุณสมบัติ คือ ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัลต้องมีความมัธยฐาน (Median: Mdn.) ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และค่าพิสัยระหว่างควอร์ไทล์ (Interquartile Range : IQR) ไม่เกิน 1.50 [11] จึงจะถือว่าตัวบ่งชี้มีสอดคล้องและเหมาะสมที่จะนำไปใช้ ดังนั้น ตัวบ่งชี้ ความรู้การบริหารธุรกิจสื่อดิจิทัลประเภทต่าง ๆ ของสมรรถนะวิชาชีพดิจิทัลจึงไม่มีความสอดคล้องและเหมาะสม ซึ่งสามารถสรุปผลในภาพรวมดังนี้

ตารางที่ 2 สรุปผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล

สมรรถนะวิชาชีพ นักสื่อสารมวลชนดิจิทัล	จำนวนตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพ นักสื่อสารมวลชนดิจิทัล	ระดับความเหมาะสม		ฉันทามติ	
		มากที่สุด	มาก	สอดคล้อง	ไม่สอดคล้อง
สิ่งพิมพ์ดิจิทัล	10	8	2	10	-
วิทยุและโทรทัศน์ดิจิทัล	13	7	6	13	-
ภาพยนตร์ดิจิทัล	10	9	1	10	-
สื่อดิจิทัล	12	11	1	11	1
รวม	45	35	10	44	1
ร้อยละ	100.00	77.78	22.22	97.78	2.22

จากตารางสรุปผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนด้วยเทคนิคเดลฟาย ประกอบด้วย 45 ตัว มีความเหมาะสม 44 ตัวบ่งชี้ ไม่มีความเหมาะสม 1 ตัวบ่งชี้ โดยมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 35 ตัวบ่งชี้ ร้อยละ 77.78 และอยู่ในระดับมาก 10 ตัวบ่งชี้ ร้อยละ 22.22

5. อภิปรายผล

ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล จำแนกตามวิชาชีพสื่อมวลชน 4 ประเภท ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ดิจิทัล จำนวน 10 ตัวบ่งชี้ สื่อวิทยุและโทรทัศน์ดิจิทัล 13 ตัวบ่งชี้ ภาพยนตร์ดิจิทัล 10 ตัวบ่งชี้ และสื่อดิจิทัล 12 ตัวบ่งชี้ โดยสื่อวิทยุและโทรทัศน์ดิจิทัลมีจำนวนตัวบ่งชี้มากที่สุด เนื่องจากการจัดทำตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพที่ควรรวมระหว่างวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการทำงานที่เปลี่ยนแปลงของสื่อในยุคดิจิทัล โดยมีการทำงานควรรวมระหว่างสื่อมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะบทความและอิทธิพลของสื่อที่มีต่อผู้รับสารในวงกว้าง ซึ่ง มาลี บุญศิริพันธ์ [12] เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมกว้างขวาง ในด้านการส่งผ่านข่าวสารความเคลื่อนไหวและความบันเทิงให้แก่ผู้ฟังในราคาถูก เพราะผู้รับสารสามารถรับฟังข่าวสารได้ตลอดชีวิตเพียงลงทุนซื้อเครื่องรับเพียงครั้งเดียวตราบที่เครื่องรับยังมีประสิทธิภาพอยู่ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ประกอบด้วยรายการประเภทข่าวสารความรู้ ความบันเทิง ปกิณกะ ฯลฯ ซึ่งมีความ

รวดเร็ว โดยเฉพาะในยามวิกฤติและ/หรือเกิดเหตุการณ์คาดไม่ถึง มีความน่าเชื่อถือ การเข้าถึงกลุ่มผู้รับสาร สื่อวิทยุกระจายเสียงสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ฟังจำนวนมากได้พร้อมกัน การส่งสารด้วยคำพูด สื่อสารด้วยการฟัง เอื้อให้ผู้รับสารได้เข้าถึงกลุ่มผู้ฟังได้ทุกกลุ่ม นอกจากนี้วิทยุโทรทัศน์ มีภาพลักษณ์ด้านสื่อบันเทิงมากกว่าสื่อข่าวสารโดยตรงเช่นเดียวกับวิทยุกระจายเสียง เป็นสื่อมวลชนที่มีจุดเด่นในการแพร่กระจายข่าวและภาพอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด เพราะศักยภาพการส่งสารถึงผู้ชมทันทีทันใดในวงกว้าง ครอบคลุมพื้นที่รับโทรศัพท์ประจำบ้าน คุณสมบัติด้านการสื่อสารด้วยภาพและเสียง เสนอเนื้อหาข่าวสารได้ทันเหตุการณ์ สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้เป็นอย่างดี เนื้อหาข่าวสารและภาพที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุโทรทัศน์ จึงมีบทบาทและอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้รับสารมากกว่าสื่อประเภทอื่น ในขณะที่สื่อสิ่งพิมพ์มีคุณลักษณะสำคัญคือ เป็นสื่อที่ใช้กระบวนการพิมพ์บนแผ่นกระดาษหรือวัสดุที่สามารถจับต้องนับเป็น

หน่วยได้ เช่น หนังสือ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ แผ่นป๊อ
ลลา และนงนุช ศิริโรจน์ [13] กล่าวว่า สื่อสิ่งพิมพ์
ได้แก่ หนังสือ นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ โดย
หนังสือพิมพ์ คือ สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีหน้าที่หลักในการ
รายงานข่าวสารเหตุการณ์ที่แท้จริงที่เกิดขึ้นในสังคมให้
ผู้อ่านได้รับรู้อย่างถูกต้อง เที่ยงตรง รวดเร็ว
ทันเหตุการณ์ เป็นที่สนใจของประชาชนมีเนื้อหาสาระ
ครอบคลุมหลากหลายในรูปแบบการนำเสนอที่
เหมาะสม ในขณะที่มาลี บุญศิริพันธ์ [12] กล่าวว่า
ที่นิตยสารได้ชื่อว่าเป็นสื่อวารสารศาสตร์ที่ทำหน้าที่
สื่อมวลชนได้อย่างมีประสิทธิภาพด้านการให้ความรู้
สร้างความเข้าใจ และสนองความบันเทิงใกล้ชิดที่ผู้อ่าน
อาจหาไม่ได้จากสื่อวารสารศาสตร์ประเภทอื่น เป็นสื่อ
ที่ทำหน้าที่เชื่อมช่องว่างด้านข่าวสารความรู้กับ
ประชาชนยุคสังคมแห่งการเรียนรู้เป็นอย่างดี
หนังสือเล่ม เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่นำเสนอเนื้อหาเฉพาะ
เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างลึกซึ้งครบถ้วน ไม่หลากหลาย
เหมือนกับนิตยสารและหนังสือพิมพ์ เนื่องจาก
วัตถุประสงค์หลักของการผลิตหนังสือเล่มคือ
การเสนอเนื้อหา สาร ความรู้ ในเรื่องเดียวจนจบ
ส่วนมากจะใช้งานเกี่ยวกับวิชาการเพื่อการศึกษา
ส่วนภาพยนตร์ เป็นสื่อที่มุ่งการสร้างสรรคเนื้อหาเพื่อ
ความบันเทิงด้วยการถ่ายทอดเรื่องราวภาพและเสียง
บนแผ่นฟิล์ม นำเสนอในสถานที่ที่มีขอบเขตเฉพาะ
แต่ภาพยนตร์ ก็ยังไม่ได้มีการจัดให้เป็นสื่อ
วารสารศาสตร์อย่างชัดเจน เนื่องจากวัตถุประสงค์การ
ผลิตภาพยนตร์ส่วนมากยังมุ่งเรื่องการให้ความบันเทิง
มากกว่าการเสนอข่าวสารเหตุการณ์เหมือนกับ
สื่อมวลชนประเภทอื่น แต่สื่อภาพยนตร์ก็สามารถ
แสดงบทบาทในความเป็นสื่อวารสารศาสตร์ได้หาก
การสร้างสรรคเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ เป็นข้อเท็จจริง
ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชม หากภาพยนตร์ยังมุ่งเสนอ
เนื้อหาเพื่อความบันเทิงเชิงจินตนาการที่มีได้มีรากฐาน
มาจากข้อเท็จจริงและความจริงที่แท้ สื่อภาพยนตร์ก็

มีอาจจัดเป็นสื่อวารสารศาสตร์ได้อย่างเต็มที่เท่าใดนัก
เพราะงานวารสารศาสตร์ต้องมีข้อมูลบนรากฐาน
ข้อเท็จจริง เป็นความจริงที่มีใจนวนิยายหรือเรื่อง
ที่สร้างขึ้นจากจินตนาการ ดังนั้น สิ่งที่ควรพิจารณาเป็น
ประการแรกว่าเป็นสื่อวารสารศาสตร์หรือไม่ คือ เนื้อหา
เหล่านั้นต้องวางบนพื้นฐานเหตุการณ์/สถานการณ์
ความจริงที่พิสูจน์ได้ มีแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ได้
มีเป้าหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะ น่าเชื่อถือ และ
อยู่ในความสนใจของประชาชน และสื่อดิจิทัลเป็นสื่อ
ที่เข้ามามีบทบาทในทุกๆ สื่อ และยังมีขอบเขต
ครอบคลุมไปถึงสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)
ที่ทำงานบนเครือข่ายสังคม (Social Network) หรือ
ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) ที่เข้ามามี
บทบาทต่อการทำงานของสื่อมวลชนในปัจจุบันเป็น
อย่างมาก นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางการนำเสนอ
ข่าวสารที่รวดเร็ว จึงส่งผลให้ตัวบ่งสมรรถนะวิชาชีพ
สื่อดิจิทัลจะต้องมีความครอบคลุมในด้านต่างๆ ที่จะ
ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพ
สูงสุด ดังที่ สันทัต ทองรินทร์ [5] กล่าวว่า สื่อดิจิทัล
สื่อในรูปแบบใหม่ที่มีการผสมผสานกันระหว่าง
ข้อความ กราฟิก เสียง วิดีทัศน์ รวมถึงเว็บ โดยใช้
เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีโทรคมนาคม
เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในการสร้างและ
เผยแพร่เนื้อหา สาร ในรูปแบบของเว็บไซต์ ผ่าน
อินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมายนอกจากนี้สื่อใน
ลักษณะดิจิทัลคือเว็บไซต์ (Web site) ที่มีศักยภาพ
และความสามารถในการถ่ายทอดเนื้อหา สาร ข้อมูล
สารสนเทศ หรือสื่อในรูปแบบต่างๆ ที่ผสมผสานกัน
และมีการใช้งานหรือใช้ประโยชน์ในฐานะที่เป็น
การสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีบทบาท มีอิทธิพล และ
ผลกระทบในสังคมปัจจุบัน โดยการใช้งานของเว็บไซต์
จะใช้ในการสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
(Internet) อินทราเน็ต (Intranet) หรือเอ็กซ์ทราเน็ต
(Extranet) ซึ่งสอดคล้องกับ มาลี บุญศิริพันธ์ [12]

สื่อใหม่/อินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้บริโภคข่าวสารทั่วโลกเป็นปรากฏการณ์โลกาภิวัตน์ที่ผู้เกี่ยวข้องทั้งในวงการสื่อและผู้รับสารทุกรูปนามต้องตระหนักถึงผลกระทบรูปแบบต่างๆ สื่อใหม่ตัวนี้ค่อยๆ หลอมตัวปรากฏการณ์ใหม่เกือบตลอดเวลากระบวนการผลิตงานวารสารศาสตร์เลยทีเดียว ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่นักวารสารศาสตร์ต้องเรียนรู้ให้มีความพร้อมในการปรับผันให้วิชาชีพคงอยู่ได้อย่างมีมาตรฐานบนปรัชญาวารสารศาสตร์ที่น่าเชื่อถือ นักวารสารศาสตร์ยุคโลกาภิวัตน์ในสังคมฐานแห่งความรู้คงต้องตระหนักถึงผลกระทบของเทคโนโลยีที่มีคุณค่ามหาศาลนี้อย่างรอบคอบ เพื่อเป็นพื้นฐานในการจัดการกับการรายงานข่าวผ่านช่องทางสื่อใหม่ให้มีประสิทธิภาพเท่าทันความเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างรวดเร็วทุกด้าน นอกจากนี้ สันทัดทองรินทร์ [5] ยังได้นำเสนอไว้ว่า สื่อดิจิทัลยังเป็นสื่อที่มีการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบจากสื่อเดิมเป็นสื่อดิจิทัล ได้แก่ หนังสือพิมพ์บนอินเทอร์เน็ต วิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์บนอินเทอร์เน็ต ดังนั้นจึงสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า สื่อดิจิทัลเป็นสื่อที่สามารถนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ครอบคลุมสื่อมวลชนทุกสื่อ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การทำงานของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัลนั้น ผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีองค์ความรู้ในลักษณะที่เป็นเชิงสหวิทยาการมากขึ้น เพื่อให้สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลกและเทคโนโลยีในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- [1] ปรมะ สตะเวทิน. (2541). การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [2] วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และอชิป จิตตฤกษ์. (2554). ทักษะแห่งอนาคตใหม่ การศึกษาใน

ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร : Openworlds.

- [3] สมควร กวียะ. (2539). การสื่อสารมวลชน บทบาทหน้าที่ เสรีภาพ และความรับผิดชอบ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- [4] อัสวิน เนตรโพธิ์แก้ว. (2549). สังคมสื่อ สงครามการตลาด. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ Brand Agebooks.
- [5] สันทัด ทองรินทร์. (2548). เอกสารการสอนชุดการบริหารกิจการสื่อสาร. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ สุโขทัยธรรมาธิราช.
- [6] นิสตาร์ก เวชยานนท์. (2556). Competency-Based Approach. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: เดอะกราฟิกซิสเต็มส์.
- [7] McClelland, D. C. (1973). "Testing for competence rather than intelligence." American Psychologist. Vol.28 No.1 : 1-19.
- [8] Nordhaug, O. (1993). Human Capital in Organization : Competence, Training, and Learning. New York : Oxford University Press.
- [9] สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2548). คู่มือสมรรถนะข้าราชการพลเรือนไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- [10] กัลยา วานิชย์บัญชา. (2557). การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SME) ด้วย AMOS. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- [11] บุญใจ ศรีสถิตยัณรากร. (2550) ระเบียบวิธีวิจัย: แนวทางปฏิบัติสู่ความสำเร็จ. กรุงเทพฯ: ยูแอตไอ อินเตอร์ มีเดีย.
- [12] มาลี บุญศิริพันธ์. (2556). วารสารศาสตร์เบื้องต้น ปรัชญาแลแนวคิด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- [13] นงนุช ศิริโรจน์. (2552). การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.